A TÖRVÉNYSZÉK VÉGZÉSE (negyedik tanács)

2022. május 2.*

„Megsemmisítés iránti kereset – Dömping – A Kínai Népköztársaságból származó extrudált alumíniumtermékek behozatala – Végleges dömpingellenes vámot kivető aktus – Importőr – Végrehajtási intézkedéseket maga után vonó, rendeleti jellegű jogi aktus – A személyében való érintettség hiánya – Elfogadhatatlanság”

A T-328/21. sz. ügyben,

az **Airoldi Metalli SpA** (székhelye: Molteno [Olaszország], képviselik: M. Campa, M. Pirovano, D. Rovetta, G. Pandey, P. Gjørtler és V. Villante ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Luengo és P. Němečková, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: S. Gervasoni elnök (előadó), R. Frendo és J. Martín y Pérez de Nanclares bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára, különösen:

– a Bizottság által a Törvényszék Hivatalához 2021. szeptember 30-án benyújtott beadványban emelt elfogadhatatlansági kifogásra,

– a felperesnek az elfogadhatatlansági kifogásra vonatkozó, a Törvényszék Hivatalához 2021. november 14-én benyújtott észrevételeire,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Végzést[1]

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes, az Airoldi Metalli SpA a Kínai Népköztársaságból származó extrudált alumíniumtermékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2021. március 29-i (EU) 2021/546 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2021. L 109., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet) megsemmisítését kéri.

[omissis]

A jogkérdésről

[omissis]

A megtámadott rendelet végrehajtási intézkedéseinek fennállásáról

[omissis]

19 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a megtámadott rendelet végrehajtási intézkedéseinek fennállását az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésére tekintettel e rendelkezés annak lehetővé tételére irányuló célkitűzésének fényében kell vizsgálni, hogy a természetes vagy jogi személyek keresetet nyújthassanak be az őket közvetlenül érintő olyan általános hatályú, nem jogalkotási jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket, ezáltal elkerülve azokat az eseteket, amelyekben az ilyen személyeknek a bírósághoz fordulás érdekében jogsértést kellene elkövetniük (2014. január 21-i Bricmate kontra Tanács végzés, T-596/11, nem tették közzé, EU:T:2014:53, 66. pont; lásd ebben az értelemben: 2018. október 18-i Internacional de Productos Metálicos kontra Bizottság ítélet, C-145/17 P, EU:C:2018:839, 49. pont).

20 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a rendeleti jellegű uniós jogi aktust egy másik jogi aktus hajtja-e végre, amely ellen a jogi aktus címzettje keresetet indíthat a Törvényszék, vagy a tagállami bíróságok előtt (lásd ebben az értelemben: 2018. október 18-i Internacional de Productos Metálicos kontra Bizottság ítélet, C-145/17 P, EU:C:2018:839, 50. és 51. pont; 2014. január 21-i Bricmate kontra Tanács végzés, T-596/11, nem tették közzé, EU:T:2014:53, 67. pont).

[omissis]

23 Így a jelen ügyben azon ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, amely szerint a jogorvoslati jogára hivatkozó személy helyzetére kell támaszkodni, és kizárólag a kereset tárgyát kell figyelembe venni (2013. december 19-i Telefónica kontra Bizottság ítélet, C-274/12 P, EU:C:2013:852, 30. és 31. pont; 2017. január 12-i Amrita és társai kontra Bizottság végzés, C-280/16 P, nem tették közzé, EU:C:2017:9, 36. és 37. pont), meg kell határozni, hogy a megtámadott rendelet, amelynek tárgya az importőrök által fizetendő dömpingellenes vámok kivetése, maga után von-e végrehajtási intézkedéseket a felperes tekintetében, aki az érintett termék importőre.

24 Márpedig az eredetileg az 1992. évi Közösségi Vámkódex (a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 1992. október 12-i, módosított 2913/92/EGK tanácsi rendelet [HL 1992. L 302., 1.o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.], a továbbiakban: 1992. évi Vámkódex)

[1] A jelen végzésnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

rendelkezésein alapuló, majd a jelen ügyben alkalmazandó 2013. évi Uniós Vámkódex (az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló 2013. október 9-i, módosított 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet [HL 2013. L269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267., 2. o.; HL 2018. L 173., 35. o.], a továbbiakban: 2013. évi Vámkódex) rendelkezéseinek alkalmazása során átvett állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a végleges dömpingellenes vámokat kivető rendeletek végrehajtási intézkedéseket vonnak maguk után az e vámokért felelős importőrök tekintetében, amely intézkedések az e vámokból eredő vámtartozásnak az importőrrel való közlésében vagy az importőr e vámtartozásról való értesítésében állnak (2018. október 18-i Rotho Blaas ítélet, C-207/17, EU:C:2018:840, 38. és 39. pont; 2013. február 5-i BSI kontra Tanács végzés, T-551/11, nem tették közzé, EU:T:2013:60, 53. pont; 2014. január 21-i Bricmate kontra Tanács végzés, T-596/11, nem tették közzé, EU:T:2014:53, 72. pont; 2014. március 7-i FESI kontra Tanács végzés, T-134/10, nem tették közzé, EU:T:2014:143, 33. pont; 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, fellebbezés alatt, EU:T:2021:278, 116. pont; 2021. szeptember 14-i Far Polymers és társai kontra Bizottság végzés, T-722/20, nem tették közzé, EU:T:2021:598, 66. pont).

25 Közelebbről az alaprendelet 14. cikke (1) bekezdésének végrehajtása érdekében, amelynek értelmében a végleges dömpingellenes vámokat a tagállamok beszedik, a 2013. évi Vámkódex 101. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy „[a] fizetendő behozatali vagy kiviteli vám összegét az azon a helyen illetékes vámhatóság állapítja meg, ahol a vámtartozás keletkezett”, anélkül hogy e tekintetben a végleges dömpingellenes vámokra vonatkozó kivételről rendelkezne. Ezenkívül e kódex 104. cikkének (1) bekezdésével összhangban a 101. cikkben említett vámhatóságok a nemzeti jogszabályoknak megfelelően veszik könyvelésbe a fizetendő behozatali vagy kiviteli vámnak az ezen utóbbi rendelkezéssel összhangban megállapított összegét. Végül az említett kódex 102. cikke az (1) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy a vámhatóság a vámtartozást az azon a helyen előírt formában közli az adóssal, ahol a vámtartozás keletkezett, a (2) bekezdésében pedig kimondja, hogy ha a fizetendő behozatali vagy kiviteli vám összege megegyezik a vám-árunyilatkozaton feltüntetett összeggel, akkor az áru vámhatóság általi átengedése egyenértékű a vámtartozás adóssal történő közlésével.

26 A felperes állításával ellentétben tehát a vámjogszabályok módosításából nem lehet arra következtetni, hogy a jelen ügyben alkalmazandó 2013. évi Vámkódex hatálybalépése óta a végleges dömpingellenes vámokat kivető rendeletek már nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket az importőrök tekintetében. Ez annál is inkább így van, hogy a 2013. évi Vámkódexnek a fenti 25. pontban említett rendelkezései alig különböznek a korábban hatályban lévő rendelkezésektől. Ugyanis a vámösszegek nemzeti vámhatóságok általi meghatározását, ezen összegeknek az említett hatóságok általi, adóssal való közlését, valamint azt a körülményt, miszerint az áru átengedése a vámtartozás összegének és az importőr által bejelentett összegnek az egyezése esetén e tartozás adóssal történő közlésével egyenértékű, már az 1992. évi Vámkódex 217. és 221. cikke is előírta.

27 E megállapításokat nem kérdőjelezi meg a felperes azon érvelése, amely szerint az ilyen elemzés nem veszi figyelembe az „elektronikus rendszereknek” a 2013. évi vámkódex IX. címe általi, az említett kódex végrehajtása céljából történt bevezetését.

28 A 2013. évi Vámkódex IX. címének rendelkezéseiből és a Bizottság által az e IX. cím alapján elfogadott rendelkezésekből kétségtelenül kitűnik, hogy „a vámhatóságok között, illetve a gazdálkodók és a vámhatóságok között zajló, vámjogszabályok által megkövetelt […]

információcserének – például árunyilatkozatok, kérelmek vagy határozatok cseréjének – […] elektronikus adatfeldolgozási eljárás igénybevételével kell történnie” (a 2013. évi Vámkódex 6. cikkének (1) bekezdése).

29 Mindazonáltal, amint az magából e rendelkezés szövegéből kitűnik és amint az a 2013. évi Vámkódexnek a fenti 25. pontban említett rendelkezéseiből is következik, ezen informatizálás a gazdálkodók és a vámhatóságok közötti információcserére vonatkozik, és mint ilyen, semmiképpen nem jelenti azt, hogy a termékek behozatalában és a dömpingellenes vámok megfizetésében ezentúl kizárólag a gazdálkodók játszanának szerepet a nemzeti vámhatóságok utólagos beavatkozása nélkül.

30 A felperes által e tekintetben benyújtott iratok csak megerősítik ezt az értelmezést. Egyrészt ugyanis a vámárunyilatkozat-eljárásnak és a fizetendő vám meghatározására irányuló eljárásnak a vámügynök általi, az elfogadhatatlansági kifogásra tett felperesi észrevételek mellékleteként közölt leírásából az következik, hogy a – többek között a vám összegének az importőr általi értékelését tartalmazó – vámáru-nyilatkozatnak az elektronikus vámrendszerbe való bevezetését követően, amellyel kapcsolatban nem vitatott, hogy az a nemzeti vámhatóságok feladata, e rendszer elfogadó határozatot generál egy kód hozzárendelésének formájában, ami az áru vámhatósági átengedésével egyenértékű, és ezzel lehetővé teszi az érintett áruk szabad forgalomba bocsátását. Másrészt meg kell jegyezni, hogy a felperes által az elfogadhatatlansági kifogásra tett észrevételek mellékleteként közölt vámáru-nyilatkozatokat az olasz vámhatóságok (Agenzia Dogane Monopoli) által kiállított dokumentumok kísérik, amelyek – különösen – több kódot tartalmaznak.

31 Ebből következik, hogy a megtámadott rendelet csupán az importőr által tett vámáru-nyilatkozatot követően tudja kifejteni a hatásait (lásd *a contrario*: 2016. január 14-i Doux kontra Bizottság ítélet, T-434/13, nem tették közzé, EU:T:2016:7, 60–64. pont), és e nyilatkozatot szükségszerűen a nemzeti vámhatóságok által elfogadott intézkedés követi. Igaz, hogy ez utóbbi, a legtöbb esetben és ellenőrzés hiányában, a fent említett elektronikus kommunikációra korlátozódik, és hogy az említett hatóságok ellenőrzés formájában történő beavatkozása, amely ellenőrzést ebben az esetben az eredményének és a fizetendő vám esetlegesen korrigált összegének a közlése követi, inkább csak eseti jellegű. Ugyanakkor, még ha a nemzeti hatóságok tevékenysége az említett elektronikus kommunikációra korlátozódik is, ez nem változtat azon, hogy e hatóságok ily módon jogi aktust fogadnak el. A felperes áruira vonatkozó ellenőrzés hiánya, amelyre a felperes a jelen ügyben hivatkozik, ennélfogva nem releváns.

32 A felperes által hivatkozott azon körülménynek sincs jelentősége, amely szerint a nemzeti vámhatóságok nem rendelkeznek semmilyen mérlegelési mozgástérrel a megtámadott rendelet végrehajtása során abban az esetben, ha a hatóságok nem döntenek az ellenőrzés mellett. Azonkívül, hogy az ilyen állítás úgy tekinthető, hogy az a nemzeti hatóságok általi végrehajtás szükségességének az elismerését fejezi ki, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a mérlegelési jogkör hiánya olyan kritérium, amelyet meg kell vizsgálni annak megállapítása érdekében, hogy teljesül-e a felperes közvetlen érintettségének feltétele, amely az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében a végrehajtási intézkedéseket maga után nem vonó jogi aktus követelményétől elkülönülő feltételnek minősül (lásd ebben az értelemben: 2018. október 18-i Internacional de Productos Metálicos kontra Bizottság ítélet, C-145/17 P, EU:C:2018:839, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. január 21-i Bricmate kontra Tanács végzés, T-596/11, nem tették közzé, EU:T:2014:53, 74. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Ezenkívül a 2013. évi Vámkódex által bevezetett automatizálásból azon következtetés levonása, hogy a megtámadott rendelet nem von maga után végrehajtási intézkedéseket, azt eredményezné, hogy a jogi aktus végrehajtási intézkedéseinek hiányára vonatkozó jogi kritérium értékelését pusztán technikai körülményektől tennénk függővé. Márpedig az ilyen anyagi jellegű egyszerűsítés, amelyet végeredményben a nemzeti hatóságok mérlegelési mozgásterének hiánya indokol, nem járhat ilyen következményekkel (lásd ebben az értelemben: 2013. február 5-i BSI kontra Tanács végzés, T-551/11, nem tették közzé, EU:T:2013:60, 49. pont).

34 Végezetül meg kell állapítani, hogy a 2013. évi Vámkódex 44. cikkéből, valamint a korábban hatályban lévő rendelkezésekből (az 1992. évi Vámkódex 243–245. cikke) kitűnik, hogy a vámhatóság által a vámjogszabályok alkalmazásával kapcsolatban hozott határozat ellen jogorvoslati kérelem nyújtható be a nemzeti bíróságok előtt az érintett tagállam által e célból az említett rendelkezés alapján bevezetett eljárással összhangban, adott esetben a dömpingellenes vámokat kivető rendelet jogellenességére hivatkozva, és e bíróságok az ítélethozatal előtt az EUMSZ 267. cikk rendelkezéseit is alkalmazhatják (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 14-i Far Polymers és társai kontra Bizottság végzés, T-722/20, nem tették közzé, EU:T:2021:598, 67. és 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 A fentiek összességéből az következik, hogy a megtámadott rendelet a felperes tekintetében végrehajtási intézkedéseket von maga után, így a felperesnek ahhoz, hogy a keresetét elfogadhatónak lehessen nyilvánítani, bizonyítania kell, hogy az említett rendelet személyében érinti őt.

[omissis]

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet mint elfogadhatatlant elutasítja.

2) A Törvényszék az Airoldi Metalli SpA-t kötelezi a költségek viselésére.

Luxembourg, 2022. május 2.

E. Coulon
hivatalvezető

S. Gervasoni
elnök